

Watski2Star 2009

Henry Angelo. Maxi 999 Angelo

Engang i efteråret 2008 foreslog Thomas Hernø, at "det kunne da være sjovt at deltage i Watski2Star" og da samtidig Bjarke (Maximalt.dk) pressede på for at få en MAXI 999'er med, så han ikke var alene med sin 999'er, ja så tilmeldte vi os i november 2008 – der var lang tid til den 21. august 2009.

Nogle uger før kapsejladsen kom Thomas ombord i MAXI 999 ANGELO for at vænne sig lidt til båden; samtidig kunne vi lige gå båden igennem og sikre, at alt nu var, som det burde være. Det blev en interessant prøvetur – og der blev noteret et par punkter på 'To-Do'-listen! En ting er at sejle hygge / familiesejlads, en anden ting er kapsejlads i mange timer og om natten. Endelig er der også en lang liste fra sejladsledelsen Watski2Star med diverse krav til sikkerhedsudstyr; jeg mente dog nok, at dem kunne båden selvfølgelig leve op til. Men når man så begynder at se nærmere efter, så er der alligevel gået nogle år, siden diverse udstyr blev købt: Nødraketterne var udløbet (jeg undlader at skrive hvornår!); livlinerne i båden var købt, da vi anskaffede vores 1. båd tilbage i 1977 - tør man stole på sådan en 30 år gammel livline, hvis man ryger overbord i det nattesorte Kattegats store bølger – nej vel? Yderligere skal der være lys i redningsvesten – det har vi aldrig sejlet med, og der skal også være et redningslys, som tænder, når man kaster det i vandet til den overbordfaldende; sådan et havde vi – troede jeg, men kunne ikke finde det.

Efter et par dyre smæk med dankortet var sikkerheden ombord nu i top.

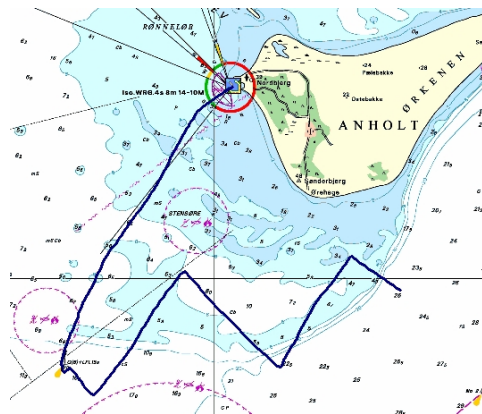
Tilbage var der så lige alt det med sejl,

rebning og trimning. Det var sundt med nye, kritiske øjne på båden; det medførte, at der lige blev rettet lidt til hist og her og indkøbt en manglende sejlpind.

Så oprandt dagen. Vejrudsigten var fin - det så ud til, at vi ville få vestlige vinde af moderat styrke hele døgnet; det var ikke så ringe endda.

Det blev en meget stille start med næsten ingen vind – vi ender med at ligge helt stille omkring styrbordsbøjen W1, som vi alle kæmper for at holde os indenfor (sidste sejladsbegrænsning ud af Øresund) og da der endelig kommer lidt svage pust, listede de store både afsted og vi ligge temmelig alene tilbage; ikke den bedste begyndelse, men hva' pokker - der var jo over 100 SM foran os, så det kunne vi jo nok få lavet om på.

Der kom endelig en stabil vind foran for tværs og det gik fint derudad mod Anholt. Imidlertid spidser vinden hen under aften, så vi ender med et kryds under Anholt, som vore konkurrenter næppe fik så meget af - se kortet nedenfor med log fra Det Levende Søkort. Første vending foretog vi kl. 23:51 og Sydbøjen rundede vi 01:31 -

det virkede som et meget langt stykke. Det hjalp ikke på placeringen!

Det sidste stykke fra Syd-bøjen til Anholt Havn var som at køre på en motorvej i den forkert retning. Vinden var vestlig, så det var foran for tværs for både os og de mange, som var på vej hjem efter pitstoppet i Anholt Havn – og det var mange! Da vi nærmede os mållinien hørte vi over VHF'en, at der var en redningsaktion igang – en delta-gerbåd var vist drevet på grund tæt på havnens stenmole (motorsvigt?).

Vi ankom til Anholt Havn 02:15. Da vi sejlede ind i havnen, mødte vi Bjarke på vej udad - hmmm - nu var det altså 3 timer, der skulle indhentes på vej hjem! Der var masser af kajplads i havnen – ingen

kø i restauranten – hyggelige folk – dejlig mad; aldrig har jeg oplevet Anholt Havn så fredelig. Vi fik lige 1½ time i køjen og startede så igen 05:15 med kurs mod Kronborg.

Det blev en skøn tur med en frisk halvvind, så vi det meste af tiden kunne bære genakkeren med god fart i båden. Vi nåede dog ikke at indhente de 3 timer, men kunne dog bagefter se, at vi gjorde turen hjem et kvarter hurtigere end Bjarke - lidt har også ret. Undervejs blev vi passeret af en motorbåd med 2 'officials' fra Helsingør, som havde serviceret os så fint på Anholt - vi fik lige vinket sammen.

Vi blev taget i mål kl. 14:15 og der blev råbt til os, at vi skulle sejle ind til midter-

molen! Hvad havde vi nu gjort? Da vi kom ind, stod der en større modtagelseskomité, som overrakte champagne og tog billeder af båden, Thomas og mig! Hvis man ikke kan vinde, kan man jo gøre sig bemærket på anden vis: At komme sidst i mål.

Om eftermiddagen var der havnehygge i bådene og om aftenen fest for alle delta-gerne; men det blev ikke sent - batterierne var brugt op; det var ikke blevet til megen søvn de 24 timer turen havde varet.

Det var en stor oplevelse at være med. Om det skal gentages er jeg usikker på; vejrconditionerne var jo næsten perfekte; det kunne nemt være blevet en meget strabadserende tur, hvis der havde været hårde vinde på kryds. Men måske alligvel - for turen næste år går fra Helsingør omkring Hallands Väderö til Hundested (pitstop); retur til Helsingør omkring Hesselø. Samme distance - ca. 117 Sm - men med flere forskellige kurser, og med land i sigte hele tiden.